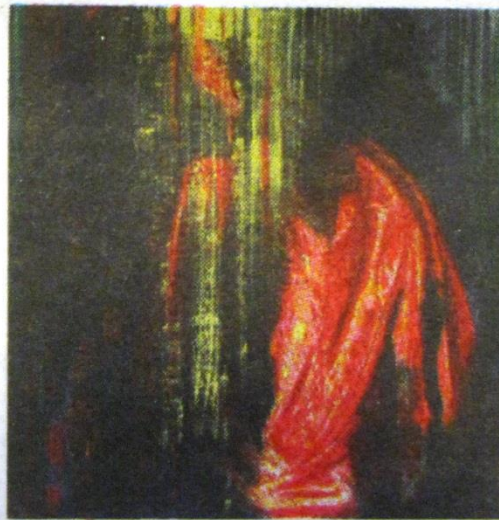

מחוץ למסגרת

ממדית, השטחית, נעלמת כבמטה קסם מהציורים האפלוליים, גדולי הממדים של אליאב ומפנה את מקומה לפעולת הציור. אליאב כמעט מפסל באור, בשכבות הצבע, בצלילים המהדהדים בחלל הציור. התבוננות בעבודותיו מגלה את החשיבות שהוא מעניק דווקא למה שנעדר, לחסר, למה שנמחק. רוחות מההיסטוריה מרחפות בציור הזה, שהופיע בתערוכת היחיד של אליאב במוזיאון תל אביב, "אלפיים ואחת עשרה", לרגל זכייתו בפרס רפפורט לצייר צעיר לשנת 2010. נוכחותה של דמות הרפאים שמסתתרת מתחת לצעיף בולטת בהיעדרה, וחוסר הנראות שלה מחזק את תחושת התעתוע שמרחפת מעל הציור. ההסתרה של הדמות המסתורית נוצרת תוך שיבוש של החוקים המוכרים של תאורה והצללה והאור הסמיך שיורד עליה הוא דווקא זה שמסתיר את פניה, מטשטש אותם, מסנוור את הצופה, בעוד מה שנותן לצעיף את צבעוניותו הזוהרת והמשיית הוא האור שמגיע מכיוון אחר לגמרי, מאזור הדמדומים המדומין שמחוץ לציור.

"מאות שנים של ציור יצרו מוסכמות של עשייה וצפייה", הסביר אורן אליאב ללאה אביר בשיחה שהופיעה במגזין "ערב רב" אודות השפעות בולטות של תולדות האמנות בעבודתו, "זה מאפשר לי להזמין את הצופה לסביבה שנראית בהתחלה מוכרת, ואז לנסות לשבש את הציפיות האלה או לחתור תחתן ולדמיין עולם חדש, מדומיין ומוכר פחות." האיכות הדרו

אורן אליאב, ללא כותרת, 2011
צילום: אלעד שריג, באדיבות אוסף חגית ועופר שפירא.